

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/194/2022
Identifikačné číslo spisu:	5118214409
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5118214409.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne S. S., narodenej B. zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Róbert Mendel s.r.o., Bytča, Sidónie Sakalovej 190, IČO: 47256591, proti žalovaným 1/ S. H., narodenému B. narodenej B. o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 32C/22/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. septembra 2021 sp. zn. 9Co/134/2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 20. februára 2020 č. k. 32C/22/2018-155 zamietol žalobu žalobkyne (I.), ktorou sa domáhala určenia vlastníckeho práva k bytu č. XX na X.p., vchod 3, v bytovom dome súp. č. XXXX, na parcele č. XXXX/X, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a na pozemku v KÚ L., zapísaného na LV č. B.; a žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal (II.).

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že z kúpnej zmluvy zo 07. 04. 2017 s úradným osvedčením pravosti podpisu žalobkyne, uzatvorenej medzi ňou ako predávajúcou a H. ako kupujúcou, mal súd zistené, že ňou previedla vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na H. s tým, že dohodnuté podmienky zaplata kúpnej ceny korešpondujú so skutočnosťami, ktoré uviedla žalobkyňa v žalobe. Z čestného prehlásenia z 09. 06. 2017 s úradným osvedčením pravosti podpisu žalobkyne ďalej zistil, že v ňom uviedla, že plne súhlasí s rozhodnutím o povolení vkladu vlastníckeho práva k bytu v prospech H. K., a že podľa kúpnej zmluvy došlo k plnej úhrade kúpnej ceny, na základe čoho došlo aj k výmazu záložného práva k nehnuteľnosti, ktoré bolo zriadené v prospech S. P. s tým, že si je vedomá toho, čo znamená toto čestné prehlásenie a odovzdáva ho na základe toho, že celý priebeh prevodu vlastníckych práv bol v súlade s kúpnu zmluvou. Z preberacieho protokolu o odovzdaní a prevzatí bytu na základe kúpnej zmluvy zo dňa 07. 04. 2017 vyplýva aj protokolárne prevzatie bytu kupujúcou H. K. od žalobkyne, ktorý bol taktiež obidvomi podpísaný. Z dokladu označeného ako „Potvrdenie a akceptovanie o spôsobe úhrady kúpnej ceny“ z 12. 04. 2017 vyplýva, že žalobkyňa ním H. K. potvrdila, okrem iného,

i prijatie prvej časti kúpnej ceny, pričom uvedenú listinu napísala vlastnoručne žalobkyňa, čo potvrdila aj pri výpovedi na pojednávaní. Z čestného prehlásenia žalobkyne zo 07. 04. 2017 s úradným osvedčením pravosti jej podpisu vyplýva, že plne súhlasila s úhradou druhej a tretej časti kúpnej ceny na číslo účtu, ktoré je vyznačené v kúpnej zmluve, a to za účelom vyplatenia a následného zrušenia záložného práva k nehnuteľnostiam v prospech S. P., pričom v ňom prehlásila, že si je vedomá toho, čo znamená toto čestné prehlásenie. Z dokladu označeného ako „Potvrdenie a akceptovanie o forme úhrady záložného práva“ z 12. 04. 2017 vyplýva, že žalobkyňa týmto dokladom S. P. potvrdila, okrem iného, i prijatie druhej a tretej časti kúpnej ceny z uvedenej kúpnej zmluvy, pričom skutočnosť, že uvedenú listinu napísala vlastnoručne žalobkyňa, potvrdila aj pri svojej výpovedi. Z návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností zo 07. 04. 2017, doručenému Okresnému úradu Žilina, taktiež vyplýva, že tento bol podpísaný žalobkyňou ako predávajúcou a H. K. ako kupujúcou. Vychádzajúc z uvedeného, tak tvrdenia žalobkyne ohľadne neplatnosti právneho úkonu, t. j. kúpnej zmluvy z ňou uvádzaných dôvodov, neboli potvrdené listinnými dôkazmi. Na uvádzaných listinných dôkazoch sa nachádza podpis žalobkyne, čo táto v konaní nerozporovala, niektoré žalobkyňa vlastnoručne napísala a podpísala a na niektorých sa nachádza aj úradné osvedčenie pravosti jej podpisu, resp. jej syna G. S. na zmluvách o pôžičke uzatvorených s S. P., pričom z príjmových pokladničných dokladov vyplýva aj potvrdenie prijatia požičaných súm jej synom, ktoré taktiež podpísal. Hoci žalobkyňa uviedla, že žiadne peniaze nedostala, v jednej z listín vlastnoručne napísala „potvrdzujem prijatie prvej časti kúpnej ceny z kúpnej zmluvy“ a zároveň boli súdu predložené listiny, z ktorých vyplýva, že bola zaplatená aj druhá a tretia časť kúpnej ceny. Z uvedeného dôvodu neobstojí jej tvrdenie, že nevedela, čo podpisuje, že si myslela, že sú jej pánom P. predkladané na podpis faktúry, príp. listiny spojené s rekonštrukciou bytu. Je nelogické a málo pravdepodobné, aby si žalobkyňa myslela, že podpisuje doklady o rekonštrukcii bytu, keďže preberanie faktúr (nakoľko žalobkyňa nemohla byť ich vystaviteľkou) a ani iné doklady spojené s rekonštrukciou bytu si nevyžadujú úradné osvedčenie pravosti jej podpisu. I keby pripustil, že podpisovanie mimo notárskej kancelárie by mohlo prebiehať tak, že pán P. jej predložil na podpis len narýchlo listiny, ktoré ona z dôvery voči jeho osobe nečítala, len ich podpísala, konštatoval, že prevažná väčšina listín bola podpísaná pred notárom, resp. pred pracovníkom notárskeho úradu, kedy už je predpoklad, že podpisujúca osoba si uvedomuje závažnosť vykonania podpisu na listinách a vie, čo podpisuje. Zároveň dodal, že už minimálne z vizuálnej stránky faktúry vyzerajú úplne inak ako zmluvy. V nadväznosti na uvedené skutočnosti mal zato, že tvrdenia žalobkyne o tom, že kúpna cena nikdy nebola zaplatená, sú vyvrátené práve listinnými dôkazmi - vlastnoručne napísanými potvrdeniami o prijatí všetkých troch častí kúpnej ceny. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že bola zo strany S. P. uvedená do omylu, že nikdy nemala úmysel podpísať kúpnu zmluvu, ktorou by chcela previesť vlastnícke právo k bytu, v tejto súvislosti vyhodnotil listinné dôkazy a dospel k záveru, že jej tvrdenia neobstoja z dôvodu, že žalobkyňa napriek tomu, že popiera podpis kúpnej zmluvy, podpísala aj dodatok č. 1 k tejto kúpnej zmluve a v zmysle tohto dodatku vyzvala H. K., aby zaplatila kúpnu cenu tak, ako bola dohodnutá a zároveň boli tieto listiny opatrené úradne osvedčeným podpisom. Z uvedených dôvodov nezistil žiadny dôvod, na základe ktorého by bolo možné považovať prevod vlastníckeho práva zo žalobkyne na H. K. za absolútne neplatný, to znamená, na základe čoho by aj prevod z H. K. na žalovaných bol neplatný a teda, že žalobkyňa je stále vlastníčkou predmetného bytu. Čo sa týka odstúpenia žalobkyne od kúpnej zmluvy o prevode bytu zo žalobkyne na H. K. mal zato, že neboli splnené podmienky pre platné odstúpenie od zmluvy z dôvodu, že nebolo ňou preukázané, že by dohodnutá kúpna cena nebola riadne zaplatená. Súčasne mal zato, že ak sa má zasiahnuť do vlastníckeho práva žalovaných ako osôb, ktoré nadobudli vlastnícke právo k bytu, ešte predtým ako žalobkyňa doručila H. K. odstúpenie od kúpnej zmluvy, musí byť tento zásah náležite odôvodnený. Pri žalovaných sa pritom predpokladá, že ide o osoby, u ktorých sa má zato, že svoje vlastnícke právo nadobudli dobromyseľne. Preto akýkoľvek zásah do ich vlastníckeho práva musí byť odôvodnený náležitými skutkovými okolnosťami, ktorými sa preukáže neexistencia dobrej viery na ich strane, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobkyňu a táto ho neunesla. Vzhľadom na uvedené listinné dôkazy dospel k záveru, že z dôvodu hospodárnosti nie je potrebné vykonať výsluch svedkov, a to manžela a syna žalobkyne a pripojenie vyšetrovacieho spisu, keďže mu bolo predložené uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia a návrh na vykonanie týchto dôkazov zamietol.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobkyne, rozsudkom

z 23. septembra 2021 sp. zn. 9Co/134/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; a žalovaným 1/, 2/ proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd dôvodil, že v kontradiktórnom súdnom konaní má strana povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Z obsahu spisu pritom jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa síce tvrdila skutočnosť, v dôsledku ktorých má byť naďalej vlastníčkou predmetných nehnuteľností, t. j., že kúpnu zmluvu uzatvárala v omyle, že podpisuje faktúry na rekonštrukciu predmetného bytu, predkladané jej S. P., ktorý tento omyl vyvolal, a preto sa domáhala neplatnosti tohto právneho úkonu, t. j. kúpnej zmluvy (§ 40a, § 49a) ako aj, že kúpna cena jej H. vyplatená nebola, na základe čoho od zmluvy odstúpila, v dôsledku čoho sa od začiatku zrušila, avšak v súdnom konaní z predložených listinných dôkazov žalobkyňou podpísaných, vrátane overenia jej podpisu notárom, jednoznačne vyplynul opak, t. j., že predmetnú kúpnu zmluvu uzatvorila a kúpna cena jej vyplatená bola. Vychádzajúc z uvedeného, žalobkyňa síce svoju povinnosť tvrdenia splnila, avšak v spore neunesla dôkazné bremeno, a preto súd prvej inštancie správne jej žalobu v celom rozsahu zamietol. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobkyne krajský súd ďalej doplnil, že podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal, pričom z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Žiline, odbor kriminálnej polície, 3. oddelenie vyšetrovania ČVS: R. z 09. 05. 2018 jednoznačne vyplýva, že trestné oznámenie žalobkyne pre podozrenie zo spáchania zločinu podvodu, ktorého sa mal na rovnakom skutkovom základe, aký bol uvádzaný v žalobe dopustiť S. P., bola podľa § 179 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnutá, nakoľko nebol zistený dôvod na začatie trestného stíhania, pričom v rámci trestného konania boli predložené tie isté doklady, ktoré boli predmetom posudzovania zo strany súdu aj v tomto spore. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne nevykonával navrhované výsluchy svedkov, a to jej manžela, ktorý mohol potvrdiť len konanie S. P. k jeho osobe a nie vo vzťahu k žalobkyni, keďže pri ňom, aj podľa výpovede samotnej žalobkyne, nikdy, tak isto ako aj jej syn, nebol, pričom aj keby boli voči S. P. vedené na polícii iné konania v iných veciach, nebolo by z nich možné preukázať jeho konkrétne konania voči žalobkyni, prihladnuc aj k tej skutočnosti, že v spore boli predložené listinné dôkazy, podpísané synom žalobkyne, s jeho overeným podpisom, z ktorých vyplýva, že pôžičku od S. P. prevzal.

2.2. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalobkyne, či už v prvoinštančnom alebo odvolacom konaní, krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, vrátane nároku na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešným žalovaným nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni nepriznal, keďže si ho neuplatnili.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľka uvádza, že súd prvej inštancie mal v záujme hľadania pravdy vykonať všetky dôkazy, ktoré navrhovala. Na ich základe by bolo rozhodnutie objektívnejšie a nevyvolávalo by pochybnosti, ktoré tu momentálne podľa jej názoru sú. Súd neuveril jej tvrdeniam a spoľahol sa len na obsah listinných dôkazov, ktoré dovolateľka vyslovene poprela. Na základe dôkaznej situácie, z ktorej súd prvej inštancie vychádzal, je rozhodnutie nesprávne a predčasné. Súd síce na jednej strane konštatuje, že dovolateľka neunesla dôkazné bremeno, ale na strane druhej jej odoprel právo vykonať dôkazy, ktoré už pri podaní žaloby navrhla. Ak boli ňou uvádzané skutočnosti v rozpore s tým, čo vyplývalo z listinných dôkazov, súd prvej inštancie sa mal v odôvodnení rozhodnutia vysporiadať s tým, prečo považoval listinné dôkazy za hodnovernejšie, ako skutočnosti vyplývajúce z jej výsluchu. Tým, že odvolací súd a súd prvej inštancie odmietli vykonať ňou navrhované dôkazy, došlo k porušeniu jej procesných práv, a tým aj k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka žiada, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok okresného súdu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a aby dovolateľke priznal aj nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov:

5. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

6. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

8. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

9. Dovolateľka namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Najmä poukazovala na to, že súd neuveril jej tvrdeniam a spoľahol sa len na obsah listinných dôkazov, ktoré však vyslovene poprela. Na základe dôkaznej situácie, z ktorej súd prvej inštancie vychádzal, je rozhodnutie nesprávne a predčasné.

10. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľky uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností,

nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

12. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľka naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

13. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti.

14. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

14.1. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že pokiaľ dovolateľka namietala nevykonanie navrhnutých dôkazov, súd prvej inštancie v bode 38 svojho rozhodnutia jasne uviedol, že zamietol návrhy na vykonanie dokazovania zo strany žalobkyne - výsluch svedkov - S. S. (manžel) a G. S. (syn) a pripojenie vyšetrovacieho spisu OR PZ v Žiline ČVS: R. nakoľko z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobkyňa podpísala všetky listiny, ktoré súd skúmal a zároveň text niektorých z nich písala vlastnou rukou. Tieto listiny žalobkyňa aj podpísala a prejavila v nich svoju vôľu. Jedná sa napr. o listinu (č. l. 129), kde uviedla, že potvrdzuje prijatie prvej časti kúpnej ceny z kúpnej zmluvy zo dňa 07. 04. 2017. Zároveň v tomto vlastnoručne písanom dokumente uviedla, že forma úhrady druhej a tretej časti kúpnej ceny z kúpnej zmluvy je „s mojou slobodnou a vážnou vôľou“. Keďže žalobkyňa v konaní ani raz neuviedla, že by bol na ňu zo strany p. S. vyvíjaný akýkoľvek nátlak, súd vychádzal z toho, že žalobkyňou vlastnoručne napísané „Potvrdenia a akceptovanie o spôsobe úhrady kúpnej ceny“ je v súlade s jej slobodnou vôľou, a teda, že žalobkyňa vie, čo podpisovala. Obdobný prejav slobodnej vôle žalobkyne vyplýva aj z listiny nachádzajúcej sa na č. l. 132, kde žalobkyňa vlastnou rukou napísala text, v ktorom potvrdila úhradu druhej a tretej časti kúpnej ceny. Vzhľadom na uvedené listinné dôkazy, v súvislosti s ostatnými listinnými dôkazmi, súd dospel k záveru, že z dôvodu hospodárnosti nie je potrebné vykonať výsluch svedkov a pripojenie vyšetrovacieho spisu (súdu okrem toho bolo predložené uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia) a návrh na vykonanie týchto dôkazov zamietol. Rovnako odvolací súd vo svojom rozhodnutí v bode 9 uviedol, že podľa § 193 CSP je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal, pričom z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Žiline, odbor kriminálnej polície, 3. oddelenie vyšetrovania ČVS: R. z 09. 05. 2018 jednoznačne vyplýva, že trestné oznámenie žalobkyne pre podozrenie zo spáchania zločinu podvodu, ktorého sa mal na rovnakom skutkovom základe, aký bol uvádzaný v žalobe dopustiť S. P., bola podľa § 179 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnutá, nakoľko nebol zistený dôvod na začatie trestného stíhania, pričom v rámci trestného konania boli predložené tie isté doklady, ktoré boli predmetom posudzovania zo strany súdu aj v tomto spore. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne nevykonan navrhované výsluchy svedkov, a to jej manžela, ktorý mohol potvrdiť len konanie S. k jeho osobe a nie vo vzťahu k žalobkyňi, keďže pri ňom, aj podľa výpovede samotnej žalobkyne, nikdy,

tak isto ako aj jej syn, nebol, pričom aj keby boli voči S. P. vedené na polícii iné konania v iných veciach, nebolo by z nich možné preukázať jeho konkrétne konania voči žalobkyni, prihladiac aj k tej skutočnosti, že v spore boli predložené listinné dôkazy, podpísané synom žalobkyne, s jeho overeným podpisom, z ktorých vyplýva, že pôžičku od S. P. prevzal.

15. Doposiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje prijaté závery súdu prvej inštancie i súdu odvolacieho. S poukazom na oba vykonané dokazovanie možno považovať ich skutkové závery i hodnotenie dôkazov za dostatočné. Pokiaľ nepovažovali za potrebné nariadiť dokazovanie výsluchom svedkov a pripojením trestného spisu, nezasiahli tým do práva žalobkyne na spravodlivý proces, pretože jednak na zistenie skutkového stavu zabezpečili dostatočné množstvo dokazných prostriedkov, z ktorých vyvodili na rozhodnutie veci dostatočné a jednoznačné skutkové závery, návrhy na vykonanie dokazovania ďalšími výsluchmi považovali za nadbytočné, túto nadbytočnosť dostatočne odôvodnili, čím vyhovelí kritériám v zmysle vyššie citovanej judikatúry ústavného i najvyššieho súdu.

16. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania teda vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To, akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihladne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovolaním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Žalobkyňou tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmatečnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Dovolací súd rovnako uvádza, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery; okrem iného uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru o platnosti kúpnej zmluvy a o nesplnení zákonných podmienok na platné odstúpenie od nej, čo bolo predmetom konania. S ohľadom aj na vyššie uvedené sa dôsledne vypořiadal so skutkovými zisteniami a uviedol aj prečo ďalšie dôkazy už odmietol vykonať. Rozhodnutie odvolacieho súdu a v tejto súvislosti aj súdu prvej inštancie nie je arbitrárne, ani ústavne neudržateľné, je dostatočne podrobne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené. Samotné rozhodnutie aj jeho odôvodnenie spoľahlivo odpovedajú na všetky podstatné otázky konania. Konajúce súdy sa vypořiadali so všetkými podstatnými dôvodmi namietanými žalobkyne (nielen) v odvolaní a nie je dôvod sa od ich právneho názoru odchyľovať. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. Pokiaľ námietka žalobkyne po obsahovej stránke smerovala tiež k samotným právnym záverom súdov oboch inštancií, na ktorých založili svoje rozhodnutia, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

19. To, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasila a nestotožnila sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej

miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

21. Úspešným žalovaným súd priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovaných rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.